

l'interès sociològic i humà, a tretze anys passes a un altre estadi de la teva concepció del món i de tot plegat, descobries que els teus pares eren gent que s'havien fet i havien madurat durant la post-guerra, des d'un punt de vista més còsmic veies que l'Escala era un poble petit, amb un país mal guarnit i un estat des governat...

A l'Escala de la meua joventut hi ha una persona molt significativa que va ser el Sr. Rocha, ell ens va obrir una finestra i ens va fer veure moltes coses, va ser una persona que va oferir un element d'anàlisi que, si ell no hagués vingut, potser ningú no ens hagués ofert. Això és molt important. Així com també recordo que l'església d'aleshores era una església quasi revolucionària, una església de la contestació, era la dels capellans joves. això va influir molt, jo era un cristià militant i més d'una vegada vaig anar a trobar el Bisbe indignat per coses que passaven a l'Escala, perquè teníem capellans que no ens motivaven a fer res i estaven a favor dels escalencs involucionistes...

Aquests capellans reivindicatius no eren mai a l'Escala, però la seva àrea d'influència ens arribava.

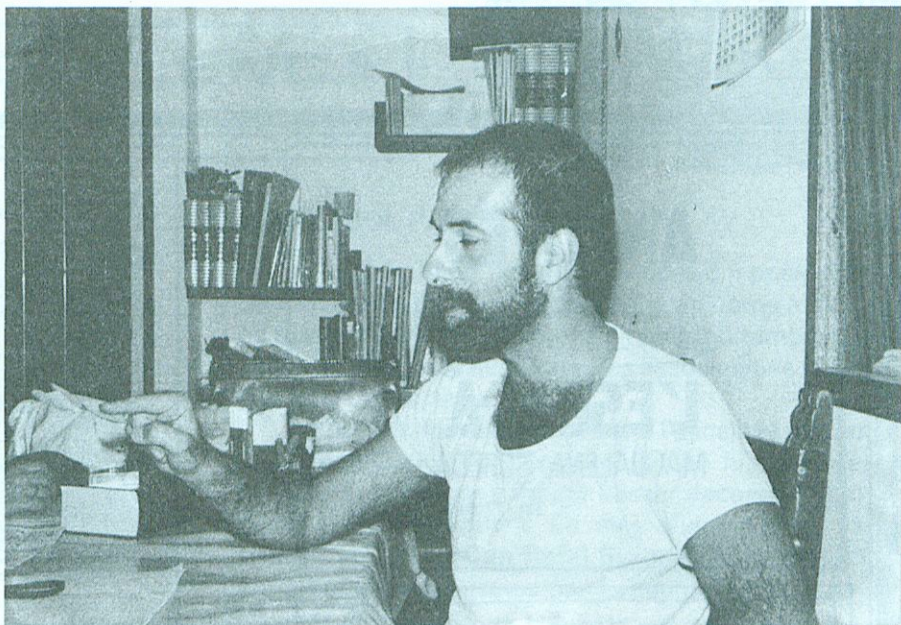
Des del punt de vista musical i lligat amb la cançó hi va haver una iniciativa molt interessant que es va portar a cap en els pobles de la ruralia de l'Empordanet, i es deia «Ronda de Cançó i Alegria», hi participàvem tots aquells que teníem ganes de cantar i cantàvem, hi havia en Benet Juli, la Maria Carme Callol, la Maria Carme Moriscot. I aleshores ens trobàvem amb la gent que, com nosaltres, cantava cançons i feia cançons acompanyant-se quasi sempre amb la guitarra. Gent de la Bisbal, Palafrugell, d'arreu de l'Empordà. Feiem cantades sobretot en pobles rurals. Havíem arribat a cantar en corals, venia la gent i ens la passàvem bé...

L'Esc.- Quin és el nostre patrimoni per tú?

J.O.- Jo quant parlo de l'Escala a gent que no és d'aquí els dic que si volen descobrir l'Escala han d'anar al cementiri marí, passar per l'església, poden anar a veure els pilons que hi ha, i alguna de les torres de defensa, això és l'Escala, i l'Alfolí, però evitant entrar-hi, i Can Maranges, aquests són els punts neuràlgics de la vida d'aquesta vila. Si algun dia la mainada d'aquest poble ha de saber com era l'Escala, que per ells l'Escala és més la Platja d'Aro que per mí, perquè jo encara tinc aquesta visió d'antigor i d'autenticitat, però ells no la tenen, perquè, on l'han d'anar a trobar si no veuen més que aluminis i ciments? ¿Tribunes que surten al mig del carrer, i que no et deixen veure el mar des del cap del carrer?. Abans et situaves a qualsevol carrer i veies el mar seguint el mateix marc que t'oferia l'acabat del carrer, perquè el balcons eren balcons mediterranis, avui es fan tribunes de Salamanca, de Palència... tribunes castellanes.

L'Esc.- Quin record conserves de l'última cantada a l'Escala?

J.O.- Va ser el primer recital seriós que jo vaig fer a l'Escala, en el sentit que va ser una aproximació molt clara de les meves cançons i la gent escalenca. Hi va haver una situació d'acolliment. La gent acollia les meves cançons i això

em va emocionar. Em retrec no haver-ho fet millor. Abans de sortir a cantar has de relaxar-te una estona, pensar amb tranquil·litat i pau, i no ho vaig fer... És una justificació que jo no l'he de donar, perquè em queda el regust de no haver-ho fet com jo hagués volgut, espero que un altre dia surti millor, però estic content perquè hi havia una història de complicitat que tothom agraeix. Hi havia una atenció aclaparadora que també em va deixar una mica aclaparat a mí mateix.

Si alguna cosa hi ha de bona en aquest moment a l'Escala, és la jovenalla, hi ha una cosa que no hi era quan nosaltres feiem feina de contestació a nivell de política local, una florada de gent que et fa viure esperançant en el sentit que a l'Escala hi ha un desgavell cultural evident, també però hi ha una gent que espero que tingui un sentit crític, que de moment sembla que el tenen, i que el facin servir.

L'Esc.- A on vas actuar darrerament?

J.O.- De fet, professionalment, em moc des de fa dos anys, fins llavors el que vaig fer va ser treballar i emmagatzemar cançons i fer-ne alguna perquè la Marina la cantés. A partir d'un recital que vaig fer a Badalona, davant de sis mil persones, em vaig plantejar molt seriosament què passaria. Després vaig fer un programa de TV., en Llach el va veure per casualitat i em va dir si volia fer les seves primeres parts. A partir d'aquesta proposta vaig marcar l'exigència de preparar molt millor les cançons, assajar-les, fer uns acompanyaments adequats i cantar-les sovint. Això va ser molt important per la meua carrera. Jo feia de teloner, com es diu, però és una cosa que sempre agrairé a en Llach. És una cosa que no ha fet quasibé ningú més, això d'oferir a gent que vol treballar en el teu ofici la possibilitat d'entendre, ja una mica professionalment, com és aquesta feina. I això ho vaig fer al llarg de trenta-sis recitals, amb públics molt semblats però també molt diversos, però amb unes constants que no fallaven: una constant de respecte que es va anar repetint sempre. Vaig anar fent i l'últim recital amb en Llach va ser l'any passat a Vilabertran. Em va agradar molt. M'ho vaig passar molt bé, allà.

L'Esc.- Com veus actualment el món de la

cançó.

J.O.- La cançó viu un moment de boicot per part dels mitjans de comunicació. No se'n fan ressò. La cançó d'aquest país no se sent com a cançó espanyola, o la cantada en francès. El que sentim és un sentit de bombardeig: és la cançó cantada en anglès, músiques i cançons agressives. I jo essent-ne molt conscient, he anat a una sèrie de refugis o de coves troglodites de la cançó, on ho tenen molt clar. Com per exemple: les escoles i els instituts. He fet recitals a escoles d'estiu, com la de Tarragona, la de Girona i d'altres llocs. Hem recorregut unes quaranta-cinc escoles, em sembla, fent-hi dues i tres sessions a cadascuna d'elles, d'uns recitals plantejats molt didàcticament, perquè els nens d'onze, dotze i tretze anys tinguessin l'oportunitat, a l'escola mateix, de veure què és i en què consisteix un recital de cantautor, tota vegada que són víctimes d'aquest bombardeig de cançó anglesa i desconexors de la cançó autòctona. El govern andorrà va veure una d'aquestes mostres de recital didàctic i ens va contractar per anar a les Valls d'Andorra a fer el mateix recital a tots els instituts i escoles de la Vall. Va funcionar molt bé.

Hem fet tot això, després hem fet altres recitals i hem cantat per a gent gran en diferents llocs, com pobles de les comarques de l'Alt Camp i el Baix Camp i a Barcelona. He participat en programes de ràdio, per Tots Sants vaig anar a cantar a l'Alguer, i he anat fent recitals...

L'Esc.- Què fas ara?

J.O.- He treballat uns quants dies en unes coses per a la Marina, perquè durant totes aquestes èpoques he estat fent textos per a músiques del disc que ella està preparant. Aquesta vegada la col·laboració amb la Marina consisteix a fer-li les lletres, contràriament al que feia abans, que era posar-hi música. Ara tinc quinze dies de feina fora d'aquí, i en tornar, el dia 1, cantarem aquí a l'Escala amb Lluís Llach, a l'envelat; el dia 5 a l'Escola d'Estiu de Girona; el dia 11 a Bagà, al Bergadà, i després un recital a Barcelona i un altre a Mallorca, que no sé quan serà, després ja vindran les escoles altre cop, els instituts etc...

Bé, doncs així, quedem fins el dia 1er de setembre, a l'envelat.

RODOMA